

Thư Thầy Trò (4)

- Thư Thầy Trò (4)
 - *Tác giả:* Viên Minh - Tịnh Ngọc
-

Cuộc đời là trường thiền lớn nhất. Hoàn cảnh khổ vui là những vị thiền sư tận tâm có đủ từ bi và trí tuệ nhất, như tấm gương sáng, chỉ bày ra mặt mũi đích thực cho mình. Hãy nhìn lại mặt mũi mình trong tấm gương cuộc đời, đó chính là thiền chứ không có thiền nào khác có thể cho ta giác ngộ giải thoát.

Kính Thầy!

Thầy ơi, con là một kẻ mê mờ và lãng phí. Chính vì mê mờ mà con đã lãng phí biết bao thời gian, công sức và tâm huyết của đời mình. Từ khi là một con bé, con thường hay theo ba má lên chùa lễ Phật, nhờ đó con biết kính trọng Tam Bảo, làm phước, nghe Pháp, thậm chí đã giữ giới, tham thiền v.v... Con rất hãnh diện là mình đã theo Phật Giáo, nhưng hóa ra con chỉ biết chạy theo hình thức bên ngoài, chưa thấy ra chỗ giản dị mà uyên thâm của Giáo Pháp Đức Phật.

Khi lớn lên, lập gia đình, có con cái, có cửa nhà... thì con cứ mãi mê tạo dựng, ước mong sao chồng con, gia đình, sự nghiệp, quan hệ bạn bè, xã hội đều được như lý tưởng của mình, nên con đã... khổ! Đến khi quá khổ thì con lại muốn tìm quên trong cố gắng tham thiền, tạo phước để mong thoát khỏi khổ đau tìm nguồn an lạc, nhưng nghĩ cho cùng đó cũng là lý tưởng của cái ta ước vọng ở tương lai, nên khổ đau vẫn còn đó, khôn nguôi...

Và giờ đây, ở cái tuổi đã xấp xỉ 50 thì con mới cho mình cơ hội ngồi lại để lắng nghe những lời thầy dạy. Thầy đã từng nói: **“Càng đưa ra nhiều điều kiện lý tưởng cho mình, cho người và cho cuộc đời, càng tự rước lấy khổ đau”**. Nhưng khổ thay đó chính là cái bệnh trầm kha của con! Thầy đã nói đúng bệnh con. Quả thật không phải khổ ít mà khổ nhiều lắm thầy ơi! Mãi thật lâu con mới thấm được lời thầy dạy, con si mê quá phải không thầy? May mà nhờ vậy con mới chịu nhìn lại chính mình, bớt dần sự bận tâm xem xét, bình phẩm, khen chê, thương ghét... đối tượng bên ngoài.

Cuộc sống đã làm cho con bị phân hóa và đánh mất mình mỗi nơi một ít trong chồng, trong con, trong gia đình, trong nhà cửa, trong tương quan xã hội, hay trong trăm công ngàn việc giữa

chợ đời phức tạp. Thế mà thầy lại nói: ***“Cuộc đời là trường thiên lớn nhất. Hoàn cảnh khổ vui là những vị thiên sư tận tâm có đủ từ bi và trí tuệ nhất, như tấm gương sáng, chỉ bày ra mặt mũi đích thực cho mình. Hãy nhìn lại mặt mũi mình trong tấm gương cuộc đời, đó chính là thiên chứ không có thiên nào khác có thể cho ta giác ngộ giải thoát”***. Thầy ơi! Thì ra đến tận bây giờ đứa con si mê lầm lạc của thầy mới vỡ lẽ, mới thấy ra ý nghĩa chân thực của lời thầy dạy! Thầy đã giúp con thấy được chánh pháp mà lâu nay con chỉ hiểu lơ mờ như một giáo lý cao siêu khó mà với tới.

Con thấy mình như một kẻ đi đêm có ***“một chiếc đèn”*** thế nhưng đã không biết sử dụng ***“chiếc đèn”*** ấy, mà cứ mãi loạng quạng mò mẫm theo suy đoán, tình cảm và bản năng của mình. Cho đến khi lần dò mãi trong vô vàn khó khăn và đau khổ của cuộc đời, ngập chìm trong nước mắt và đuối sức trong nghịch cảnh con đã tình cờ chạm phải ***“nút mở”*** làm cho ***“chiếc đèn”*** lóe lên một tia sáng!

Và con đã bật khóc nức nở thầy ạ!

Lần đầu tiên con đã khóc với những giọt nước mắt như vậy. Những giọt nước mắt hoàn toàn khác với những giọt nước mắt khổ đau mà con đã từng khóc trước đây! Và bây giờ con biết mình phải làm gì cho vốn liếng thời gian đang còn đây để luôn trọn vẹn trong *sáng suốt, định tĩnh và trong lành*, để sống an nhiên tự tại giữa vô vàn khó khăn, bất toại và buộc ràng của cuộc đời vô thường, vô ngã.

Và Thầy ơi!

Con không dám nói lời tri ân suông với thầy đâu. Để báo đáp ơn thầy đã khai mở ***mắt tâm*** cho con, con xin nguyện sống không lãng xãng, vọng tưởng nữa mà thường trọn vẹn ngay tại đây và bây giờ, với *thận trọng, chú tâm, quan sát* chính mình và cuộc sống, một cách rõ ràng trong mọi hành động, nói năng và suy nghĩ. Con kính đánh lễ thầy, mong thầy chứng minh và xá lỗi cho con.

Con. TN.

Mùa hạ 2010.

Con,

Thầy thở phào nhẹ nhõm. Rất vui khi biết con đã khóc *“với những giọt nước mắt hoàn toàn khác với những giọt nước mắt khổ đau mà con đã từng khóc trước đây”*. Hôm mà con kể cho thầy nghe những nỗi bức xúc của con trong đời sống gia đình, rồi chồng con cũng đến tâm sự để xin thầy cho những lời khuyên giải thì thú thật, thầy có hơi lo lắng không biết các con có vượt

qua được chính mình trong những nỗi khổ lê thê của cuộc đời hay không. Khi con theo học khóa thiền thầy hướng dẫn, trong những buổi giảng, chắc con nhận ra, đôi khi thầy cố ý nói ngay vào những vấn đề của con, âm thầm giúp con sớm thông suốt được bản chất của đời sống và sớm chuyển hóa được những nỗi khổ đau phiền muộn bấy lâu con chất chứa trong lòng.

Nhưng rồi thấy con vẫn mặt ủ mày chau thì thầy có chút bi quan than thầm trong bụng rằng chắc con đã “*hết thuốc chữa rồi!*” Thế mà không ngờ pháp đã lặng lẽ thấm nhuần... thấm nhuần... cho đến khi con vô tình chạm phải “*nút mở của chiếc đèn*” và con đã bật khóc như choàng tỉnh dậy trong cơn ác mộng giữa đêm tối mịt mù. Thật là những giọt nước mắt kỳ diệu, phải không con? Không phải tạ ơn thầy đâu, mà hãy tạ ơn pháp đi con! Pháp đã ban cho con những thử thách cam go, rồi lại ban cho con một tâm hồn trong sáng, như “*chiếc đèn*” trong đêm đen tăm tối để con có thể nhận biết lại chính mình. Bây giờ thì khỏe rồi, thầy không cần phải nói nhiều con cũng đã biết phải sống thế nào cho “*thuận pháp tùy duyên*”, như hai bài kệ thầy đã dạy trong lớp thiền hôm nọ:

Hữu sự

Vô sự

Nói, làm thường thận trọng Học Đạo quý vô tâm

Luôn trọn vẹn chú tâm Làm, nghĩ, nói không làm

Lắng nghe quan sát rõ Sáng, trong và lặng lẽ

Đến đi Pháp lặng thầm. Giản dị mới uyên thâm.

Chúc mừng con.

Thầy Viên Minh